

**СИБИН МАЙНАЛОВСКИ
ЗАМРЪЗНАЛИТЕ РЕКИ НА
АМАРАНТИЯ**

chitanka.info

Честно казано, никой не гореше от желание да вика Джонатан Деветте Пръста тогава, когато реките на Амарантия изведнъж взеха да замръзват. Първо мъдрите глави от Конвента опитаха да се оправят сами — призоваха всички видове бели, черни и многоцветни магове от всички известни и неизвестни светове, като обещаха мило и драго на този, който успее да размрази любимата на туристите дестинация в малкото кралство. Ако ще и президентски постове да им бяха обещали обаче, едва ли резултатът щеше да е по-различен: всички удариха на камък... или по-скоро на лед, ако ми позволите този лек каламбур. Гейовете на Алианса също не успяха да накарат и една капчица да се отдели от плътната замръзнала повърхност на потоците. Положението започваше да става сериозно, защото идваше туристически сезон, а без хилядите водопади, ручеи и рекички, които на практика бяха единственото нещо, което поддържаше икономиката на Амарантия жива, нещата отиваха накъм фалит.

О, не, май пак не сме се разбрали нещо. Когато казах „гейове“, нямах предвид онази прослойка от обществата, която си пада по мечове вместо по ножници, да ме прощавате за сквернословие. „Гейовете на Алианса“ бяха елитен корпус за бързо реагиране — природозащитници, специални части, екоантитерористи... абе разбрахте за какво иде реч. Идеята за името идваше от Брайън Старбърст, първият президент на Алианса, който незнайно защо си нямаше представа, че предлаганото от него е двусмислица, но за сметка на това беше луд привърженик на митологиите и затова реши, че аналогията с богинята на Земята — Гея, ще бъде добре приета навсякъде. Така и стана — името се прие с огромно въодушевление, особено в хумористичните среди. Имаше доста предложения за прекръстване на корпуса... името обаче остана и до днес.

Та мисълта ми беше, че дори и Гейовете (някои от които имаха по две-три висши образования по екология и паранормална биология) не успяха да разберат къде точно се крие причината за внезапното замръзване на всички водни потоци в иначе субтропическото кралство на Амарантия. До началото на туристическия сезон оставаха броени дни, затова всички хапеха устни и отчаяно се мъчеха да измислят начин за размразяването на реките.

О, имаше и весели моменти. Не помня кой точно предложи безумната идея да викнат драконите от Землемория на помощ. Лудост

или не, обаче умните глави се хванаха за това като удавник за сламка и пратиха един от придворните магове на Конвента да доведе де що види дракон отвъд океана. Че доведе — доведе. Че децата дълго време се хилеха при спомена за гледката как драконите безуспешно опитват всички възможни средства (и като казвам „всички“, имам предвид наистина всички — далеч не ограничаващи се с конвенционалното плюене на огън, а потвърждаващи абсолютно всички теории относно факта от колко дупки летящите гущери могат да изкарат пламъци), хилеха се. Че не направиха нищо — не направиха.

И май тогава някой все пак се сети, че предразсъдъци или не, но все пак е по-добре да викнат Джонатан Деветте Пръста, отколкото да виждат как туристите им показват по един пръст. Сещате се кой точно. Мъдреците плюха с отвращение и с кисели като усмивка на русалка физиономии се съгласиха да прибегнат до помощта на легендарния маг-детектив.

Тук обаче възникна проблем. Никой не искаше да се нагърби със задачата да влезе в историята като човекът, признал пред Джонатан (а съответно и пред целия свят, като се има предвид как преданията за неговите подвизи се разнасяха от уста на уста по-бързо от новината за битката на Били Зеленчука с балрога), че са безпомощни и че се нуждаят от неговата намеса. В спорове, теглене на жребий и прочие минаха още два ценни дни. Най-накрая, когато вече първите туристи тропаха по портите на Амарантия, образно казано, мнозинството реши да избере за доброволец Мартин Моравата Пъпка — младежът, който отговаряше за воденето на стенограми, съхраняването на архиви и избора на куртизанки при годишните балове на Конвента. Мартин не се дърпа много, защото прекрасно осъзнаваше колко безсмислена ще е съпротивата. Само въздъхна, помоли за малко командировъчни и се отправи, без да губи повече време, към кръчмата „Зелената котка“. Всеизвестно бе, че ако Джонатан не е там, то най-късно десетина минути след като си изпил първата си бира, ще се появи. Копелето имаше направо магически усет за това кога е необходим на някого. Което, като се замисли човек, не беше толкова изненадващо, имайки предвид, че той си беше магьосник.

На Мартин, който и без това си беше роден с късмет, даже не му се наложи и да чака. Когато бутна масивната дъбова порта на „Котката“, първото нещо, което дочу, бе смехът на постоянните

клиенти, прекъсван през две-три минути от тютюнджийската кашлица на Джонатан. Оттам насетне не бе трудно да го открие — просто следваше звука от белите дробове на Деветте Пръста и смрадта на отвратителните цигари, които според легендите той пушел дори докато спи.

Докато се представяше на детектива-магьосник, той не го удостои даже с мимолетен поглед, тъй като бе прекалено зает да бройка новата сервитьорка на Рей Макгавърн, която бе обула панталонки с дължина, правопрпорционална на възрастта ѝ, тоест, крайно недостатъчна. Щом спомена обаче за тайнственото замръзване на реките и вкара няколко сърцераздирателни лафа за безизходицата и мизерията, налегнала Амарантия, Джонатан живна малко. В секундата, когато Мартин приключи разказа си, магьосникът метна фасата си в недопитата халба и викна:

— Не се моткай, ами ме води, че не помня пътя!

„Зелената котка“ този път за проклетия се бе материализирала доста далеч от кралския палат, който по съвместителство в момента играеше ролята и на централен кризисен щаб на Конвента. Джонатан обаче изобщо не мигна, когато Мартин му съобщи печалната новина. Напротив — ухили се и подвикна:

— Чудесно, тъкмо няма да има кралски пръдльовци, които да ни се месят в работата!

След което запраши към най-близката река. Когато стигнаха, Деветте Пръста слезе до коритото ѝ, почука с тока на обувката си по замръзналата повърхност, наведе се надолу, дъхна, опита да изчопли с нокът едно замръзнало листо, след което изхъмка дълбокомислено, седна на един камък и запали една от вонящите си цигари. Когато я допуши, огледа фасата замислено и го изгаси в леда. На повърхността се появи дупка, която засмука угарката, затвори се, след което се отвори на десетина метра по-надолу по течението и изплю остатъка от цигарата на брега. Джонатан се почеса по наболата брада, изхъмка още веднъж, каза си замислено „Ами... що пък не...“ и хукна по пътеката, която водеше към палата. Мартин едвам съумяваше да го следва.

В двореца ги посрещнаха с радостни възгласи. Съветникът на краля, който отговаряше за въпросите по туризма, ги уведоми с треперещ глас, че току-що една от групите алорнски туристи е отказала резервацията си и с благоговение запита Джонатан дали

вярва, че ще успее да разгадае мистерията, преди и други да са последвали примера им.

— Че аз вече я разгадах! — хилна се като малоумен Деветте Пръста и запали нова цигара.

Всички ахнаха.

— И какво заклинание ще е необходимо, за да се размразят потоците? — попита плахо кралят на Амарантия, надявайки се, че Джонатан няма да му отговори „Ами, от ония скъпите от Запада, дето трябва да нагласиш половината бюджет на кралството за три години напред...“.

— Никакво — обяви самодоволно Джонатан и загаси фаса си в кралския фикус.

Дори гаврата с благородното растение не успя да отвлече вниманието на Негово Величество от потресаващата новина.

— И как така...?

— Просто въведете строг санитарен контрол на туристите по границите, издайте указ, задължаващ къпането на територията на Амарантия поне веднъж седмично и бийте черни печати на тия, които не спазват правилата... особено ако са от Анкх-Морпорк — изрече Джонатан, поклони се пред ошашавената кралска особа и се изниза в посока „Зелената котка“.

— Добре де, човек, как успя да ти хрумне тази идея, и то за броени минути? — разпитвахме го ние впоследствие — когато всичко в Амарантия вече беше наред, къпаните туристи ахкаха и охкаха при вида на кристалните водопади и ручей, а една част от влезлия в кралството валутен поток се бе изсипал в джобовете на нашия приятел под формата на щедър хонорар.

— Имах подозрения още когато Мартин ми обясни ситуацията... а когато отидох на място и видях как реката очевидно е разумна и плюе хвърлените в нея фасове, всички съмнения изчезнаха.

— Но откъде дойдоха подозренията?

— Всички знаят, че основният процент туристи в Амарантия идват от Анкх-Морпорк. А аз вчера забърсах една мадама оттам. Чаршафите ми още смърдят на кисело зеле и котешка урина заради нея... — отвърна Джонатан, потръпвайки с погнуса и си заръча още една водка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.